

4. Студінський В.А. Економічна поведінка в трансформаційній економіці: Курс лекцій. – К.: Фенікс, 2010. – 264 с.
5. Котенок А.Г. Форми проекту діалектики ринкової і соціальної справедливості у розвитку сучасних систем // Стратегія економічного розвитку України. – 2012.- № 31. – С.17-23.
6. Кудінова А.В. Проблеми державного регулювання споживчих відносин: екологічний аспект // Економіка та держава. – 2015. - № 7. – С.37-39.
7. Москаленко О.М Теорія і модель випереджаючого економічного розвитку в системі суспільних стратегічних потреб. – К.: КНЕУ, 2014. - 550 с.

Терлецька Ю.О.

*к.е.н., доцент кафедри економічної теорії, менеджменту і адміністрування
Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича*

Ємець Ю.М.

*магістр кафедри економічної теорії, менеджменту і адміністрування
Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича*

Інновації як чинник конкурентоспроможності промислових підприємств

На сучасному етапі функціонування промислових підприємств важливу роль у забезпеченні економічного зростання відіграє інноваційний розвиток. Як свідчить світова практика, суб'єкти господарювання, які здатні створювати новачі та застосовувати їх у виробництві нових товарів або послуг, необхідних споживачу, здобувають стійкі конкурентні переваги, що дають їм можливість успішно розвиватися на ринку, не зважаючи на загострення кризових явищ в умовах нестабільного зовнішнього середовища. Проблеми, що підштовхують підприємства до пошуку, розроблення та впровадження інновацій, спричинені неперервним розвитком науки і техніки, появою нових знань, які формують нові потреби та пропонують кращий спосіб їхнього задоволення. Усвідомлення

того, що відсутність належної уваги до інноваційної діяльності гальмуватиме розвиток суб'єкта господарювання, призведе до технологічного відставання, послабить його ринкові позиції, є постійним стимулом для керівництва підприємства. Лише шляхом цілеспрямованого новаторства, систематичного пошуку змін та аналізу можливостей, своєчасного впровадження нововведень можна постійно удосконалювати діяльність суб'єкта господарювання, а також підвищувати його імідж та конкурентоспроможність.

Здатність суб'єкта господарювання активно впроваджувати інновації підвищує його шанси у конкурентній боротьбі та створює суттєві різнопланові переваги. Інноваційні завдання передбачають зниження витрат виробництва, удосконалення якості товарів та послуг, виведення на ринок нових видів продукції, формування нової стратегії збуту, яка сприяє підвищенню зацікавленості споживачів до нової продукції.

Все більшої актуальності у нинішніх умовах господарювання набуває активізація інноваційної діяльності вітчизняних підприємств з метою підвищення їхньої конкурентоспроможності на внутрішньому та світовому ринках. За підсумками економічного форуму у Давосі, який відбувся 23-26 січня 2018 року, міжнародні експерти склали звіт, який оцінював глобальний індекс конкурентоспроможності. В опублікованому рейтингу «Global Competitiveness Index 2017-2018 Rankings» серед 137 країн Україна за вказаним показником у 2017 році посіла 81-е місце порівняно з 85-им місцем у 2016 році. Незважаючи на те, що за останні чотири роки рейтинг України за глобальним індексом інновацій покращився на 21 пункт (Україна у 2017 році посіла 50-е місце у порівнянні з 71-им у 2013 році), інноваційна складова економіки України є нестабільною. Такий стан речей значно ускладнює реалізацію завдань, передбачених «Стратегією сталого розвитку «Україна – 2020». Стратегія передбачає досягнення 25 ключових показників, що оцінюють хід виконання реформ та програм, третій з яких встановлює, що «за глобальним індексом конкурентоспроможності, який розраховує Всесвітній Економічний Форум (WEF), Україна увійде до 40 кращих держав світу» [3].

Узагальнюючи результати проведеного аналізу та прогнозу, можна сформулювати перелік найгостріших проблем у сфері інноваційної діяльності в Україні: зменшення кількості підприємств, які займаються інноваційною діяльністю; суттєвий дисбаланс інноваційної активності суб'єктів господарювання по регіонах України; недостатня ефективність інноваційної діяльності, яка є результатом зниження обсягів реалізованої інноваційної продукції внаслідок слабкої зацікавленості підприємства у впровадженні технологій інноваційного характеру з огляду на неспроможність їхнього придбання; відсутність повноцінних зв'язків між науковою сферою та виробництвом; інноваційна діяльність в Україні потребує міжгалузевого технологічного обміну, зміцнення зв'язків виробничих підприємств з університетами та науково-дослідними інститутами, розвитку міжнародної науково-технічної кооперації, венчурного інвестування у нові прогресивні розробки, створення інноваційної інфраструктури [2].

Реалізація базової стратегії підприємства повинна неодмінно включати елементи інноваційності, хоча масштаби та напрями інноваційної діяльності можуть будуть різними. Загалом інноваційна політика суб'єкта господарювання повинна передбачати: ставлення до інновацій як до можливості здобути конкурентні переваги; сприйнятливість суб'єкта господарювання до інновацій; розуміння інновації як явища сфери попиту та спрямовування інноваційної діяльності на прогнозування змін у попиті (інноваційне прогнозування); систематичний моніторинг ефективності інноваційної діяльності.

З викладеного вище можна зробити висновок про те, що інноваційна політика суб'єкта господарювання повинна формувати пріоритети інноваційного пошуку та створювати мотиваційний механізм для підвищення сприйнятливості підприємства до інновацій з метою забезпечення його конкурентоспроможності. Основними напрямками інноваційної політики, покладеної в основу стратегії розвитку підприємства та підвищення його конкурентоспроможності, на наш погляд, є наступні позиції: активне впровадження дослідно-конструкторських робіт у господарську практику;

систематичне оновлення асортименту продукції підприємства; посилення інноваційного характеру інвестиційних програм і проектів; підвищення конкурентоспроможності продукції та суб'єкта господарювання шляхом активізації інноваційної діяльності.

Список використаних джерел:

1. Карюк В.І. Стимулювання інноваційної діяльності підприємств як інструмент підвищення конкурентоспроможності вітчизняної економіки / В.І. Карюк // Теоретичні та прикладні питання економіки. - 2011. - № 24. - С. 362-367.
2. Коць О.О. Сучасний стан інноваційної діяльності в Україні та шляхи її активізації / О.О.Коць, Т.І.Свідрик // Вісник ЧТЕІ КНТЕУ, 2014. - Вип. 1 (53). Економічні науки. – С.279-289.
3. Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020»:[Електронний ресурс]. – Режим доступу:<https://nfp.gov.ua/files/sektor/Strategy2020updUA.pdf>

Тітенко З.М.

к.е.н., асистент кафедри фінансів

Національний університет біоресурсів

та природокористування України

Інноваційний розвиток підприємств України

Для підвищення конкурентоспроможності вітчизняних товарів і послуг, як на національному та міжнародних ринках виникає питання прискорення інноваційних процесів на підприємствах України. Потрібно розуміти, що в ринкових умовах господарювання інноваційна діяльність є гарантією високоефективного розвитку бізнесу. Очевидні переваги застосування досягнень науки змушують підприємства нарощувати інноваційний потенціал та використовувати прогресивні, високотехнологічні процеси розробки товарів та послуг.